

Prolog

VIITORUL

Această poveste începe, ca toate poveștile bune, cu *a fost odată ca niciodată*...

Cum adică, *asa a început și prima carte*? Nu, n-a început așa! Bine, o să verific, Stați puțin...

Hei, știți ceva? Aveți dreptate.

Așa ceva nu se poate. O să schimb.

Ce spuneți de...

Această poveste începe complet, colosal, cu de-săvârșire altfel decât prima carte, cu *va fi odată ca niciodată*, **în viitor!**

La *asta* nu vă așteptați, isteșilor, așa-i?

Viitorul nu-î cu mult altfel decât prezentul. Copiii din viitor tot se duc la școală în fiecare zi. Și, da, copiii din viitor tot sunt obligați să mănânce broccoli și mazăre. Și să se spele pe dinți. Și să zică

TOB FLUTURII

vă rog și mulțumesc. Și să se spele în buricele lor viitoare. Și să nu se scobească în nasturile lor viitoare. (Sau să-și mănânce viitorii muți.)

foarte precis de pe o străduță liniștită numită Alcea Ciulinilor.

În numai câteva secunde, nino-soarea a devenit atât de deasă, încât a început să se tot așeze deasupra ei însăși, formând ceva asemănător unui mui-munte. Pe urmă, la fel de brusc cum pornise, s-a oprit, lăsând în mijlocul aleii un morman mare și alb de zăpadă.

Bam!

Un pumn a țâșnit afară din grămada de zăpadă.

Apoi... *bam!* Alt pumn!

Pe urmă, grămada de zăpadă cu două brațe a început să se zgâlțâie și să se scurure până când a căzut toată, dând la iveală un băiețel cu părul castaniu și cărlionțat și cu scaunul cu roțile plin de abțibilduri cu dinozauri.

Îl cunoașteți deja pe acest băiat, bincințeles.

TOM FLETCHER

William Trundle s-a scărpinat pe frunte și s-a uitat în jur la strada liniștită.

— Alo? Unde sunt? Ba nu... *CÂND* sunt?

Nu departe de el, în umbrele aleii, stătea o siluetă misterioasă.

Dar nu s-a auzit niciun răspuns. Silueta cea stranie n-a făcut decât să ridice mâna și să arate cu un deget rece și subțire spre capătul Aleii Ciulinilor.

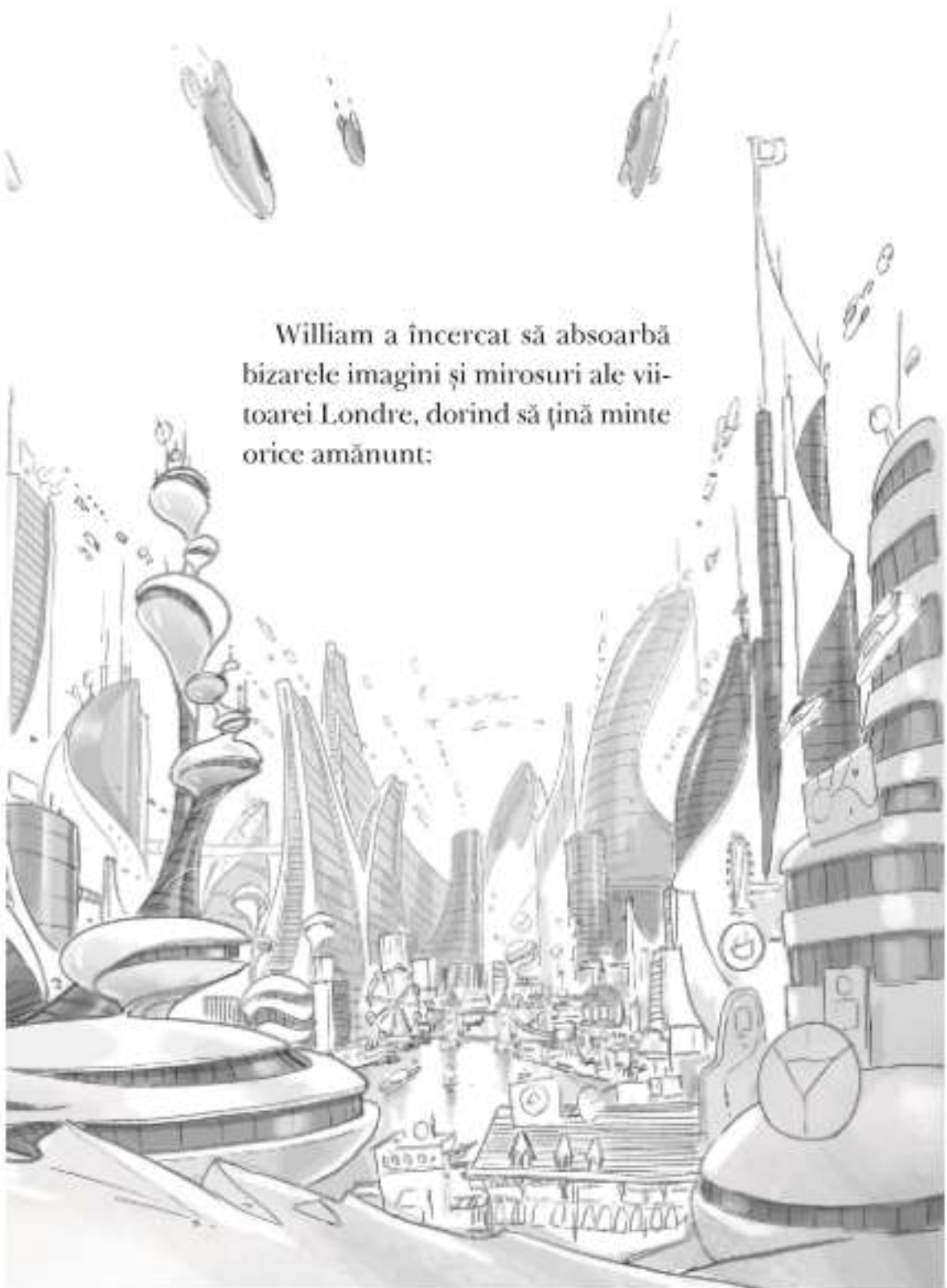
William s-a încruntat, și-a împins scaunul pe aleea goală și a virat spre strada principală.

A fost prima privire pe care o arunca William în *viitor!*

Aerul strălucea de lumini vii, orbitoare, tâșnind din ecranele enorme care acopereau de sus până jos laturile zgârie-norilor.

Cea mai înaltă clădire, cea din mijloc, era acoperită de un **P** colosal, auctător, care eclipsa luna și părea să domine orașul.

William a încercat să absoarbă
bizarele imagini și mirosuri ale vii-
toarei Londre, dorind să țină minte
orice amănunt:

TOM FLETCHER

- * oameni îmbrăcați elegant cu haine inteligente din viitor, care mergeau grăbiți la serviciu;
- * înghesuiala de mașini zburătoare care pluteau amenințător deasupra orașului;
- * autobuzele cu douăzeci de etaje și șoferi roboți.

Erau foarte multe lucruri de văzut. Dar William a auzit în spatele lui niște voci șoptite și nu s-a mai putut concentra la fel. S-a întors și s-a uitat de-a lungul aleii.

— Alo? a strigat el.

Nu s-a auzit niciun răspuns, dar silueta ciudată, care încă aștepta în penumbră fără să scoată vreun zgomot, a dat din cap o dată. William a înaintat pe Aleea Ciulinilor până când și-a dat seama că vocile pe care le auzea cântau.

*Nu-i moment mai magic ca Crăciunul,
E cel mai minunat, la o adică.
Ne e nespus de dor de el tot timpul,
Numai că acum ne umple de frică...*

— Frică? a șoptit William. Am auzit bine?

S-a apropiat fără zgomot de locul cântecului aceleia ciudat și s-a uitat din spatele unui tomberon de

CRĂCIUNOZAUUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

gunoi. Un grup de oameni se adunaseră în jurul unui foculeț. Erau înfodoliți călduros în paltoane mari și purtau căciuli de lână.

Unul dintre ei, un bătrân cu înfățișare blândă și obraji zbârciți și roșii, și-a deschis haina și a dezvăluit cu mândrie un pulover de Crăciun moale și tricostat în casă, de parcă l-ar fi eliberat.

Restul grupului l-a urmat, deschizând fermoare și nasturi ca să-și arate unii altora pulovere de sărbătoare în culori vii, în timp ce continuau să cânte:

*Noi nu vom înceta să credem,
Nici dacă ne trimiteți în surghiun,
Că lumea va mai apuca să vadă
Încă o zi frumoasă de Crăciun.*

Un vânt rece a vâjâit pe aleea întunecoasă, ridicând gunoaiele. Un ziar a zburat prin aer ca un zmeu și s-a oprit la picioarele lui William. Băiatul s-a uitat la el și a citit data.

— 25 decembrie? E ziua de Crăciun... de peste treizeci de ani? a șoptit el și s-a încruntat, întorcându-se spre aglomerata stradă principală.

„De ce se duce lumea la serviciu în ziua de Crăciun?” s-a întrebat William.

Pe urmă a văzut că niciuna dintre clădiri nu avea decorațiuni. Niciun om nu părea vesel. Niciunul dintre felinarele stradale nu avea acele țipătoare lumini pălpâitoare care le plăceau atât de mult lui William și lui Bob, tatăl lui. De fapt, dacă n-ar fi dat din întâmplare peste colindătorii secreți de pe aleea întunecoasă, nici n-ar fi simțit că era Crăciunul!

Dintr-odată, lumini roșii intermitente au strălucit pe alee și au îmbujorat fețele colindătorilor retrași.

„Hei, parcă așa mai arată a Crăciun!” s-a gândit William.

— Au venit! a strigat colindătorul cu obraji ridăți și înroșiți, arătând cu un deget tremurător spre ceva ce se apropia zgomotos de ei.

William și-a dat seama imediat că luminile roșii nu erau cătuși de puțin lumini sărbătorești. Erau girofarele orbitoare ale unei mașini de poliție.

— Sunt cei de la PC! Ne-au descoperit, fugiți! a strigat alt colindător, trăgând până sus fermoarul hainei ca să-și ascundă puloverul.

„PC? Ce-o fi însemnând asta?” s-a întrebat William, împingându-și scaunul în spate, să se ascundă după tomberonul de gunoi.

Ușile mașinii zburătoare de poliție s-au deschis bătăind și din vehicul a coborât un detașament de polițiști.

CRĂCIUNOZAUUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

— Poliția Crăciunului, stați pe loc! a bubuit unul dintre ei prin megafon, pe când colegii lui se puneau pe treabă și îi vâneau pe colindătorii clandestini, care au alergat să se ascundă în întunericul Aleii Ciulinilor.

Toți în afară de unul. Bătrânul.

— N-am de gând să mă mai sperii, a zis sfidător rebelul colindător de Crăciun, dezbrăcându-și haina ca să dea la iveală cel mai țipător, mai pufos și mai crăciunesc pulover de Crăciun pe care îl văzuse vreodată William.

— Sergent, cred că ăsta-i un pulover muzical... a zis neliniștit agentul de poliție apropiindu-se de colindător.

— Ține mâinile la vedere, a strigat doamna sergent, în timp ce ea și echipa ei îl înconjurau pe bărbat.

Colindătorul nu s-a clintit.

— Am spus să ridici mâinile unde le putem vedea. Frumos și încet, a repetat șefa polițiștilor.

— N-am făcut nimic greșit! a protestat colindătorul.

— Regulile și regulamentele *Interzicerii Crăciunului* au fost comunicate cât se poate de clar.

William a făcut ochii mari.

TOM FLETCHER

Interzicerea Crăciunului?

Bătrânul colindător a strâns dintr-odată în pumn
globul tricotat în mijlocul puloverului.

— **NU!**

— Acoperiți-vă urechile!

— ÎNHĂȚAȚI-L! au țipat polițiștii, dar era prea
târziu. Globul a prins viață aruncând luminițe
verzi și roșii, iar pe toată aleea a răsunit un cântec.

— „Clopoței, clopoței, vesel să sunați...”

Cât ai clipi, polițiștii l-au trântit pe bătrân în ză-
pada de pe jos și i-au pus cătușe.

— Nu veți reuși niciodată să interziceți Crăciu-
nul! a strigat el.

— Of, nu începe din nou, a bombănit sergenta.

— Îl cunoști? a întrebat altcineva.

— Dacă-l cunosc? De când cu Interzicerea Cră-
ciunului, a petrecut mai multe Crăciunuri după
gratii decât în patul lui. Pur și simplu nu poți re-
nunța la Crăciun, nu-i așa, Bob Trundle?

Cuvintele au prins ecou în mintea lui William:

CRĂCIUNOZAUUL ȘI VRĂJITOAREA IARNĂ

Bob...

Bob...

BOB...

Trundle...

Trundle...

TRUNDLE...

— **TATĂ!** i-a scăpat băiatului din ascunzătoare, care apoi și-a acoperit repede gura cu palmele.

Tatăl lui era mult prea ocupat cu intratul forțat în spatele mașinii de poliție ca să-l audă țipând pe fiul lui călător în timp, dar sergenta, nu.

— Cine a vorbit? s-a răsrit ea, întorcându-se și uitându-se în direcția lui William. Hei, tu de colo! Ești tot colindător?

Unul dintre polițiști a luat-o la fugă spre William. Băiatul știa că trebuie să plece cât mai repede de-acolo, dar nu se putea abține să nu se holbeze la versiunea bătrână și ridată a tatălui său din viitor, cu cătușe la mâini, urcat în spatele unei mașini de poliție căreia agenții îi trânteau ușile. Și asta numai pentru că îndrăznise să cânte o colindă de Crăciun și purta un pulover de Crăciun!

— S-a întâmplat ceva teribil de greșit! a șoptit William.

Polițistul se apropia rapid.

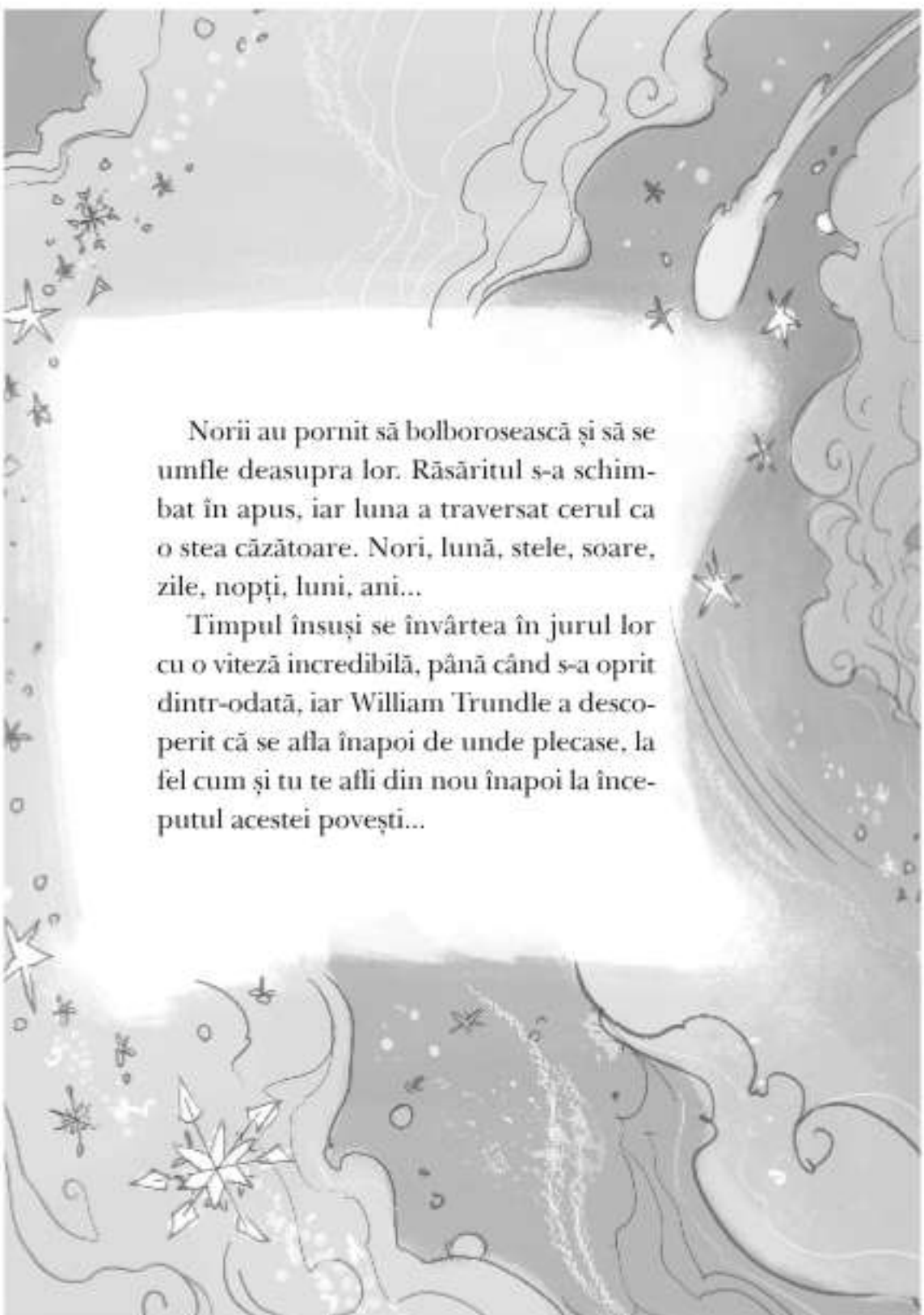
— Du-mă înapoi! i-a strigat William siluetei misterioase care apăruse iarăși în umbra din spatele lui. Du-mă înapoi imediat!

Făptura cea stranie a ridicat cât ai clipi o mână de gheață ca să-i împingă roțile scaunului. Numai decît a început să nîngă din nou fix în locul acela, formând în jurul lor un vârtej de viscol. William a simțit că temperatura scădea, iar viscolul se răsucea și se învârtea, se întorcea și se foia, în vreme ce fascinantă siluetă misterioasă de gheață veghea asupra lui și îl împingea înainte. Sau poate înapoi, ori poate în sus sau în jos?

William nu știa sigur.

Tot ce putea face era să-și țină răsufărca și să aibă încredere în această vrăjitoare de zăpadă, în această meștereașă a frigului, în Vrăjitoarea Iarnă.

Norii au pornit să bolborosească și să se umfle deasupra lor. Răsăritul s-a schimbat în apus, iar luna a traversat cerul ca o stea căzătoare. Nori, lună, stele, soare, zile, nopți, luni, ani...

Timpul însuși se învârtea în jurul lor cu o viteză incredibilă, până când s-a oprit dintr-odată, iar William Trundle a descoperit că se afla înapoi de unde plecase, la fel cum și tu te afli din nou înapoi la începutul acestei povești...

Capitolul opt

VRĂJITOAREA IARNĂ

Toți perișorii de pe ceafa lui William s-au ridicat măciucă, de parcă prin aer plutea o vrajă. Sau poate că era doar frig.

Sau puțin din amândouă!

— Iarnă și mai **CUM?!** a țipat Pamela.

— Vrajitoarea, a zis Sub-Zero, făcându-și vocea răgușită să sune și mai înspăimântător.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă. Nu-i cazul să vă îngrijorați. Nu-i genul acela de vrajitoare, a spus Moșul.

— Dar vrajitoarele n-au ce căuta în anotimpul ăsta. Halloweenul e pentru vrajitoare, nu Crăciunul. Toamna, nu iarna, a zis Bob, încercând să înțeleagă această nouă informație despre Crăciun.

— Nu și când vorbim de Vrăjitoarea *Iarnă*. Ea e mereu prin preajmă. Acum, atunci, azi, ieri, mâine... a spus misterios Sub-Zero.

Din zâmbetul obraznic de pe fața lui și din tulburarea Moșului, William și-a dat seama că sprite-ul știa foarte bine că Moș Crăciun încercase să le ascundă asta.

— Despre ce vorbește, Moșule? a întrebat Brenda. Moșul a oftat.

— Bine. O să vă spun, dacă n-am încotro, dar voi nu trebuie să mai spuneți nimănui, a zis el foarte serios.

Ceilalți s-au uitat încântați unul la altul. Oricui îi place să afle un secret!

— Așa cum știți, Polul Nord este căminul mai multor făpturi magice: al spiridușilor, al renilor zburători...

— Al unui dinozaur, a adăugat William.

— Da, și al unui dinozaur, a zâmbit Moșul.

Sub-Zero a tușit cu subînțeleș.

— Și a *sprite-lor*, deși nu știu pentru câtă vreme, a adăugat Moșul, uitându-se tăios la Sub-Zero. Dar mai există aici cineva despre care nimeni nu știe nimic, o persoană despre care nimeni n-a aflat vreodată.

S-a uitat lung la ei, pentru o vreme.

— Este cel mai bine păstrat dintre secretele Crăciunului, a șoptit Moșul, ceea ce e surprinzător,

pentru că este atât de puternică, încât Crăciunul însuși n-ar exista fără ea. E mai bătrână decât timpul, și totuși la fel de tânără ca ziua de mâine. Este cunoscută numai sub numele Vrăjitoarea Iarnă.

De fiecare dată când auzea misteriosul nume, William simțea aceleași furnicături înghețate.

Brenda l-a privit pe Moș Crăciun printre gene.

— „Mai bătrână decât timpul, și totuși la fel de tânără ca ziua de mâine?” Asta pentru mine n-are niciun sens.

— Gândește-te puțin la un lucru. Timpul este ca un fulg de zăpadă... a zis Moș Crăciun și a ciugulit un fulg mare de pe pereții albi ai frigiderului, ținându-l în lumină să-l vadă toată lumea.

Era mare cât o fărfurie, chiar și în mâinile dolofane ale Moșului, iar asta le permitea tuturor să vadă cum se întrețeau ca pânza de păianjen toate liniile complicate.

— După cum vedeți, un fulg are multe ramificații înghețate absolut superbe – mie îmi place să le numesc țurturei – care se desfac ca niște spirale pornind din centru spre toate direcțiile imaginabile. În același fel, ziua de azi nu curge spre ziua de mâine simplu, în linie dreaptă: nu, ca să ajungem în viitor putem urma numeroase trasee. Iar traseele pe care le alegem stabilesc forma fulgului de nea al vieții noastre, a zis Moș Crăciun.

TOM FLETCHER

— Cred că am înțeles, a spus Brenda. Stai puțin...
ba nu, de fapt n-am înțeles deloc. Poți să repeți totul,
dar mai bine?

Moșul s-a scărpinat în barbă.

— E complicat. N-am mai fost nevoit niciodată să
explic cuiva călătoria magică în timp, a recunoscut
el. Hai să ne imaginăm că te-ai trezit și ai hotărât
să te încalți cu perechea ta preferată de pantofi. Te

duci să te plimbi simțindu-te splendidă și fe-
ricită — și astfel se naște țurturelul zilei
tale. Fiecare pas în pantofii tăi comozii te
duce mai departe pe această ramificație
anume. Iar acum hai să începem ziua
din nou, numai că în loc de pantofii cei

comozi te încalți cu o pereche de ghete noi-nouțe pe care nu le-ai mai purtat. Te cam strâng, dar hotărăști să mergi cu ele. Și astfel începe un țințurel nou, numai că ăsta e mai ascuțit și mai zimțat, iar fiecare pas pe care îl faci în aceste ghete care te rod înseamnă alt moment de timp adăugat fulgului tău.

Brenda a ridicat mâna în semn că voia să întrebe ceva.

— Da, Brenda? a spus Moșul.

— Nu poți pur și simplu să schimbi țințuri... țințuri...

— Țințurelul?

— Da, ăsta. Nu poți să sari de pe cel rău pe cel bun? a sugerat Brenda.

— Bravo, tânără Brenda, grozavă idee. N-ar fi minunat dacă ai putea pur și simplu să iei o hotărâre proastă și pe urmă să sari în altă desfășurare a timpului, pe alt țințurel din fulgul tău, în care n-ai luat niciodată hotărârea cea proastă?

Toți au încuviințat.

— Ei bine, mă tem că există o singură persoană aflată în viață care a reușit vreodată să facă asta, a zis Moșul.

— Dă-mi voie să ghicesc. Vrajitoarea Iarnă? a zis William.

— CORECTAMENTE!

a tunat Moș Crăciun. *Astăzi* a făcut-o... ei bine, așa cum e azi. Este singura suficient de puternică să înghețe timpul și să-i exploreze toate posibilitățile. Altfel, cum credeți că pot face eu ocolul lumii într-o singură noapte, în Ajunul Crăciunului? Cu ajutorul Vrăjitoarei Iarnă. Ea îngheață timpul și îmi permite să alunec prin el ca să-mi termin treaba. Și tot ea este cea care oprește lumea pentru noi!

— Și noi de ce n-am rămas înghețați în timp, ca restul oamenilor de-acasă? a întrebat Brenda.

— Pentru că am rugat-o eu pe vrăjitoare ca, spre deosebire de restul lumii, pe voi să nu vă înghețe. Este o foarte abilă manipuloare a timpului, Brenda, iar după ce-l îngheață, îl poate curba cum dorește, i-a explicat Moș Crăciun. Vrăjitoarea Iarnă poate lăsa câțiva oameni neînghețați – de fapt, în fiecare Ajun al Crăciunului, aleg câțiva copii din toată lumea pe care îi las așa, ca să audă sunetul clopoștelor saniei când zbor pe deasupra caselor. Astfel se păstrează vie magia Crăciunului! Așadar, dacă te trezești în noaptea de Ajun, să știi că te numeri printre pușinii norocoși.

— Exact așa s-a întâmplat cu noi de Crăciunul trecut, Brenda, și-a dat seama William.

— **Uau!** a șoptit Brenda.

— Dar de unde a apărut Vrăjitoarea Iarnă? l-a întrebat William pe Moș Crăciun.

— Asta-i cel mai mare mister dintre toate, William, i-a răspuns el.

Dar William ar fi jurat că văzuse o expresie ciudată pe chipul lui Moș Crăciun, atunci când spusese asta.

— Și cum procedează exact Vrăjitoarea Iarnă ca să înghețe timpul? a întrebat Brenda.

— Ei, asta-i simplu. Înghețându-ți creierul, a zis Moșul zâmbind.

— Ca atunci când bei prea repede un milkshake? a spus William.

— Da!

— Sau când mănânci o cupă întreagă de înghețată dintr-o înghițitură? a zis Bob.

— Exact! a spus Moșul și a zâmbit din nou.

— Și atunci, de ce nu putem îngheța toți timpul? a întrebat Brenda.

— Aici intervin eu, a zis Sub-Zero, făcând o plecăciune. Vrăjitoarea Iarnă nu îngheață creierul pur și simplu. E un proces de înghețare model Sub-Zero. Eu sunt cel care îi pregătesc personal amestecurile necesare.

Le-a arătat scurt și cu mândrie flacoanele cu diferite substanțe înghețate din interiorul halatului de laborator.

— Vreți să mă vedeți mixând? a întrebat Sub-Zero.

— **DA!** au zis toți în cor și au aplaudat la unison, aproape ca spiridușii.

Sub-Zero a tras, a împins și a dat imediat deoparte enormele cutii și pachete cu mâncare congelată, ceea ce însemna o mare realizare, pentru o faptură atât de mică. După ce a mutat totul, a scos la iveală în partea din spate a congelatorului ceva ce părea un bol mare de sticlă suspendat deasupra unei coloane de gheață.

— Ce-i asta? a întrebat William.

— E *cazangerul* meu. i-a explicat Sub-Zero. Singurul recipient capabil să păstreze lichidul la temperaturi mult sub temperatura de îngheț.

A agitat două eprubete.

— O picătură de sorbet de lămâie, un strop de înghețată de zmeură și, la sfârșit, ingredientul secret care face amestecul mai rece decât orice lichid din lume...

La auzul pomenirii acestui ingredient secret, lui William i-au strălucit ochii.

— Puțină gheață rasă de la Polul Nord, a continuat Sub-Zero, aruncând în *cazanger* câteva așchii de gheață albastră.

Pe urmă a întins mâna sub bolul de sticlă și a pomenit din degetelele lui ascuțite.

A izbucnit o fulgerare
care i-a lăcut pe toți să tresară.

— Uite, focul e albastru! a țipat William,
arătând spre flacăra
care pălpâia azurie
sub cazanger.

— Nu-i foc, nătăngule.

E cof! l-a repezit Sub-Zero.

— Cof? Ce-i aia cof? a întrebat Brenda.

— Ești mai înceată la minte decât un melc strivit,
a șuierat neprietocosul sprite.

Lui William i-a picat în sfârșit lisa.

— E foc pe dos. Cof – foc. Înțelegi?

— Da! a exclamar Brenda. Ce tare!

— E mai mult decât tare! Dar cof nu este foc pe
dos. Foc este cof pe dos. Voi înțelegeți totul aiurea,
ca de obicei, a zis țâlnos Sub-Zero. Acum tăceți un
pic. Trebuie să mă concentrez la treabă.

A scos inelul de chei cu linguri, a ales-o pe
cea mai lungă și a băgat-o în bol. Lichidul me-
ga-răcit bolborosca și spumega, iar el a înce-
put să îl amestece.

— Nimeni nu face poțiuni care
să-ți înghețe creierul ca un sprite

de la Polul Nord, a șoptit Moșul, în timp ce se uitau cum măsura Sub-Zero temperatura.

— E gata! a anunțat el rânjind.

Sprite-ul a scos repede un fluier de sub halatul de laborator și a suflat în el din toate puterile. Sunetul a răsunat asurzitor în sertarul strâmt al congelatorului. Terenul de sub picioarele lor s-a **zguduit** îngrijorător și lumina s-a stins, aruncându-i în întuneric.

— Ce se întâmplă? a țipat Pamela.

— A venit momentul colectării, a lămurit-o Sub-Zero.

William a văzut imediat după aceea o mână enormă și înmănușată de spiriduș întinzându-se și luând cazangerul cu lichid de congelare, care părea între degetele lui butucănoase cât una dintre eprubetele sprite-ului. Pe urmă sertarul s-a închis și lumina din congelator s-a aprins din nou.

— Unde-l duc? a întrebat William.

— Direct la Vrăjitoria Sa, a zis mândru Sub-Zero.

— O putem vedea și noi? l-a întrebat Brenda pe Moș Crăciun.

Lui William i s-a părut că fața Moșului a pălit brusc.

— Categorie, nu! a zis Moșul. Este într-o ascunzătoare secretă. E interzis!

— Te rugăm! a insistat Brenda.

— Nu! Absolut interzis!

TE RUGĂĂĂĂĂĂĂM!

— Nici vorbă, a rămas ferm Moș Crăciun.

Sub-Zero a chicotit încet, strângându-și instrumentarul.

— Moșul v-a spus deja unde se află vrăjitoarea, a zis răsând sprite-ul. Bun, mă bucur că v-am cunoscut. Vă doresc ședere plăcută. Nu vă apropiați de *interzis*.

Le-a făcut cu ochiul și s-a învârtit pe loc, strângându-și halatul ca pe o mantie în jurul trupului firav, apoi a dispărut ca și cum n-ar fi fost.

— Ce-a vrut să spună cu „ne-ai spus deja“? a întrebat Brenda, încruntându-se.

Moșul s-a prefăcut că nu auzise întrebarea.

— Ce-ați zice să ieșim de-aici și să căutăm un loc mai puțin friguros? a spus el repede, bătând din palme. Pe-aici, pe rând, coborâm pe-acolo.

A arătat spre un povârniș care ducea în bucătărie, printr-o gaură din spatele congelatorului.

— Ce-i asta? a întrebat Pamela. Sper că nu-i încă un derdeluș.

TOM FLETCHER

— Distribuitorul de gheață. Hai, valea!
a zis Moșul arătând spre jgheab.

De data asta, William a vrut să fie primul. A pornit imediat și și-a făcut vânt în jos cu scaunul fără să se mai oprească.

— **Hiiiiiiii HOOOOOOO!**

a strigat el alunecând pe jgheabul distribuitorului de gheață și năvălind apoi în bucătăria Polului Nord, unde a revenit pe loc la mărimea lui normală.

Crăciunozaurul, care așteptase răbdător lângă congelator, l-a întâmpinat lingându-l zdravăn pe față.

— Nu mai face asta! a chicotit William. Hai să-i ajutăm și pe ceilalți să iasă. Îmi dai tu un pahar de-acolo?

A arătat spre un dulap suspendat plin cu pahare, la care el nu putea ajunge.

Crăciunozaurul abia aștepta să fie de folos. Și-a întins gâtul, a apucat ușa dulapului cu dinții lui albi ca zăpada, l-a deschis și și-a înfășurat limba în jurul unui pahar mare.

L-a pus apoi pe capul acoperit cu solzi și și-a unduit spinarea făcându-l să alunece până pe coadă și pe urmă, de-a lungul ei, în mâinile pregătite ale lui William.

— Mulțumesc!

William a împins apoi paharul sub distribuitorul de gheață. Dinăuntru s-a auzit un zornăit, urmat de țipete și de râsete, iar Bob, Pamela, Brenda și Moșul au căzut prin mica gaură din congelator, s-au rostogolit prin pahar și au sărit în bucătărie, unde au redevenit la fel de mari ca înainte.

Moșul a topăit ridicând și coborând brațele, ca să se dezmorească.

— Ah, ce bine e să ai din nou dimensiuni de Moș! Haideți, mai avem multe de văzut! Veniți după mine! a tunat el, mărșăluind afară din bucătărie.

— **Pst!** a făcut Brenda spre William, când Bob și Pamela s-au grăbit să se ia după Moș Crăciun.

— Ce-i? a zis William.

— Te gândești și tu la ce mă gândesc eu?

— Dacă te gândești că ar trebui să mergem după Moș Crăciun fără să facem nicio prostie care ne-ar aduce necazuri, da, a răspuns William.

Dar el o cunoștea pe Brenda și își dădea seama că ea avea alte planuri...

